

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 3 iunie 2008

în Cauza Halmagiu și Bellu împotriva României

(Cererea nr. 10012/03)

Strasbourg

Definitivă la 03.09.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Halmagiu și Bellu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 13 mai 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 10012/03, introdusă împotriva României de doi cetățeni români, doamnele Grațiela Marilena Halmagiu și Rodica Ileana Bellu (*reclamantele*), care au sesizat Curtea la data de 22 ianuarie 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 27 februarie 2006, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantele, surori, s-au născut în 1930 și respectiv în 1933 și locuiesc la București și Ploiești.

5. În timpul regimului comunist, un bun imobiliar situat la Ploiești, în str. Gh. Gr. Cantacuzino nr. 14 (fostul nr. 3 bis) și aparținând părinților reclamantelor a fost naționalizat. Bunul era constituit dintr-o construcție și un teren de 555 m².

6. În cursul anului 1996 reclamantele au solicitat autorităților locale restituirea în natură a bunului.

7. Printr-o hotărâre din data de 7 mai 1997 comisia pentru aplicarea Legii nr. 112/1995 a reținut că reclamantele erau îndreptățite să li se acorde o despăgubire de 151.894.345 ROL (adică în jur de 17.773 euro la cursul de schimb mediu fixat de Banca Națională pentru anul 1997). Reclamantele au înaintat o contestație împotriva acestei hotărâri, cerând restituirea în natură a bunului. Prin decizia definitivă din data de 27 martie 1998 Tribunalul Prahova (*Tribunalul*) a respins contestația, reținând că Legea nr. 112/1995 nu era aplicabilă, deoarece nu reglementa situația imobilelor preluate abuziv, cum se întâmpla în cazul în speță.

8. Prin contractele încheiate între anii 1997–1998, statul a vândut cele șase apartamente ale imobilului unor terți care locuiau în ele în calitate de chiriași (*cumpărătorii*). Terenul aferent apartamentelor, situat sub imobil și totalizând 250 m², a fost de asemenea vândut.

9. Prin sentința din data de 16 iunie 1998 Judecătoria Ploiești (*Judecătoria*) a admis acțiunea în revendicare introdusă de reclamante împotriva Consiliului municipal și a dispus ca acesta din urmă să le restituie bunul. Nefiind apelată, sentința a devenit definitivă.

10. Printr-o scrisoare din data de 21 iulie 1998, societatea care administra imobilele statului a informat reclamantele despre existența contractelor de vânzare menționate anterior.

11. În cursul anului 2001, reclamantele au sesizat Judecătoria cu o acțiune în revendicare împotriva cumpărătorilor. În timpul primului an ele au cerut Primăriei, în temeiul legii nr. 10/2001, restituirea bunului.

12. Prin sentința din data de 18 iunie 2001, Judecătoria a admis acțiunea și a condamnat cumpărătorii la restituirea reclamantei a bunului imobiliar. Această sentință a fost confirmată prin decizia din 18 martie 2002 a Tribunalului care a respins apelul cumpărătorilor.

13. Cumpărătorii au înaintat recurs la Curtea de Apel Ploiești, care l-a admis prin decizia din 1 noiembrie 2002, respingând din acel moment acțiunea pe motiv că cumpărătorii au fost de bună credință în momentul încheierii contractelor.

14. Printr-o scrisoare din data de 2 mai 2006 Primăria a informat Guvernul că reclamantele nu au cerut până în acel moment despăgubirile stabilite prin hotărârea din 7 martie 1997 a Comisiei pentru aplicarea Legii nr. 112/1995. Prin aceeași scrisoare Primăria a precizat că cererea reclamantelor întemeiată pe Legea nr. 10/2001 va fi examinată în cursul lunii mai 2006.

15. Potrivit informațiilor furnizate de reclamante, necontestate de Guvern, la data de 30 mai 2006 Primăria a respins cererea.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

16. Prevederile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în Hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([GC], nr. 28342/95, CEDH 1999-VII, pag. 250-256, paragrafele 31-33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, CEDH 2005-VII, paragrafele 19-26) și *Păduraru împotriva României* (nr. 63252/00, paragrafele 38-53), 1 decembrie 2005).

17. Legea nr. 10/2001 din 14 februarie 2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv de către stat între 6 martie 1945 și 22 decembrie 1989 a fost modificată prin Legea nr. 247 publicată în Monitorul Oficial din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire permițând beneficiarilor să aleagă între o compensație sub formă de bunuri și servicii și o compensație sub formă de despăgubire bănească echivalentă cu valoarea de piață a bunului ce nu poate fi restituit în natură în momentul acordării sumei.

18. Dispozițiile relevante ale Legii nr. 10/2001 (republicată) modificate prin Legea nr. 247/2005 prevăd următoarele:

Articolul 1

“1. Imobilele preluate în mod abuziv de stat, (...) în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi.

2. În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii (...), cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv

(...).”

Articolul 10

“1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent.

(...)

8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului.

9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.”

Articolul 20

“1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...) persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată, actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului.

(...)”

19. Articolele 13 și 16 ale Titlului VII din Legea nr. 247/2005, relevante de asemenea în prezenta cauză, prevăd următoarele:

Articolul 13

"1) Pentru analizarea și stabilirea cuantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi, se constituie în subordinea Cancelariei Primului Ministru, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor (...)"

Articolul 16

"1) Deciziile emise de entitățile învestite cu soluționarea notificărilor în care s-au consemnat sume care urmează a se acorda ca despăgubire (...) se predau Secretariatului Comisiei Centrale nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) Cererile de retrocedare formulate potrivit prevederilor Legii nr. 10/2001 (...) care nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale (...) în termen de 10 de zile de la data adoptării deciziilor autorităților competente să restituie bunul.

5) Secretariatul Comisiei Centrale va proceda la centralizarea dosarelor prevăzute la alin. (1) și (2), în care, în mod întemeiat cererea de restituire în natură a fost respinsă, după care acestea vor fi transmise evaluatorului sau societății de avluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare.

6) (...) Evaluatorul sau societatea de evaluatori desemnată va efectua procedura de specialitate și va întocmi raportul de evaluare pe care îl va transmite Comisiei Centrale. Acest raport va conține cunatumul despăgubirilor în limita cărora vor fi acordate titlurile de despăgubire.

7) În baza raportului de evaluare Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare."

20. Funcționarea societății pe acțiuni *Proprietatea* este descrisă în cauza *Radu împotriva României* (nr. 13309/03, paragrafele 18-20, 20 iulie 2006).

21. Legea nr. 247/2005 a fost modificată ultima oară prin ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial din 29 iunie 2007 pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv de către stat.

22. Conform art. 18¹ din Titlul I din ordonanță, atunci când Comisia centrală a decis acordarea de despăgubiri a căror valoare nu depășește 500.000 lei noi românești (RON), beneficiarii pot opta între acțiuni la fondul *Proprietatea* și acordarea de despăgubiri pecuniare. Pentru sumele mai mari de 500.000 RON interesații pot cere despăgubiri pecuniare în valoare de 500.000 RON și li se vor acorda acțiuni la fondul *Proprietatea* pentru diferență.

23. Conform art. 7 din titlul II din ordonanță, în termen de șase luni de la data intrării în vigoare a ordonanței, Guvernul va trebui să stabilească regulile de desemnare a societății de administrare a fondului *Proprietatea*.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

24. Reclamantele se plâng de o atingere adusă dreptului lor la respectarea bunurilor și menționează că în ciuda recunoașterii dreptului lor de proprietate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, ele se află în imposibilitatea de a beneficia de bunul lor, deoarece statul l-a vândut unor terți. Ele invocă. [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 care prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

25. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

26. Guvernul relevă că reclamantele s-au folosit de calea de atac prevăzută de Legea nr. 112/1995, obținând astfel hotărârea din 7 martie 1997 a Comisiei pentru aplicarea acestei legi, care le acorda despăgubiri (paragraful 7 de mai sus). El invită Curtea să țină cont de această hotărâre atunci când va aprecia caracterul proporțional al ingerinței în dreptul de proprietate al reclamantelor și insistă asupra faptului că acestea din urmă au optat pentru neîncasarea sumei în cauză și pentru contestarea hotărârii în fața instanțelor naționale.

27. În opinia Guvernului, situația în speță este similară cu situația din cauza *Constantinescu împotriva României* (Hotărâre) (nr. 61767/00, 14 septembrie 2004) în care Curtea a respins capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 ca în mod manifest neîntemeiat, în măsura în care interesatei i s-a acordat o despăgubire substanțială, calculată în baza prevederilor Legii nr. 112/95, potrivit concluziilor raportului întocmit de o comisie abilitată în acest sens. El estimează prin urmare că măsurile reparatorii prin echivalare stabilite în favoarea reclamantelor respectă principiul proporționalității.

28. Guvernul constată apoi că reclamantele s-au folosit de asemenea de prevederile Legii nr. 10/2001. El insistă în acest sens asupra reformei instituite de Legea nr. 247/2007 de modificare a Legii nr. 10/2001, având drept obiectiv accelerarea procedurii de restituire și, în cazul în care o asemenea restituire nu este posibilă, acordarea unei despăgubiri constând într-o participație, în calitate de acționari, la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*) organizat sub forma unei societăți pe acțiuni.

29. Reclamantele consideră la rândul lor că hotărârea din 7 martie 1997 a încălcat legea, deoarece nu ținea cont de faptul că preluarea imobilului era abuzivă. Ele adaugă că Guvernul nu a dat nicio explicație asupra vânzării bunului lor și că nu a recunoscut erorile comise de autoritățile naționale.

30. Curtea observă că reclamantele sunt în posesia unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile care dispune ca autoritățile să le restituie bunul în litigiu (paragraful 9 de mai sus). Astfel cum Curtea a constatat deja (*Străin* citată anterior, paragraful 38), existența dreptului lor de proprietate în temeiul unei hotărâri definitive nu este condiționată de alte formalități.

31. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze ce au ridicat probleme similare celor din cauza în speță și a constatat încălcarea [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea în special *Porteanu împotriva României*, nr. 4596/03, paragrafele 32-35, 16 februarie 2006).

32. Curtea reafirmă în special că, în contextul legislativ românesc de reglementare a acțiunilor în revendicare imobiliară și a restituirii bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a unui bun al altuia unor terți de bună credință, chiar și atunci când este anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al

altuia, reprezintă o privare de bun (a se vedea *Porteanu* citată anterior, paragraful 32). O asemenea privare, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, este contrară [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 (a se vedea în special *Străin* citată anterior, paragrafele 39, 43 și 59). În plus, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005 de modificare a acesteia nu iau în calcul prejudiciul suferit datorită lipsei prelungite a despăgubirii persoanelor care, asemeni reclamantelor, au fost private de bunurile lor (*Porteanu* citată anterior, paragraful 34).

33. În ceea ce privește afirmația Guvernului potrivit căreia reclamantele au refuzat să încaseze despăgubirea stabilită în aplicarea Legii nr. 112/95 (paragraful 26 de mai sus), Curtea constată că hotărârea administrativă în discuție acorda reclamantelor 151.894.345 ROL, adică aproximativ 18.773 euro. Or, raportul de expertiză prezentat de Guvern stabilește valoarea de piață a bunului la 285.830 euro (paragraful 44 de mai jos). Prin urmare, nu se poate afirma că suma acordată de comisia însărcinată cu aplicarea Legii nr. 112/95 reflecta valoarea reală a bunului (a se vedea *Konnerth împotriva României*, nr. 21118/02, paragraful 76, 12 octombrie 2006 și *Capetan-Bacscai împotriva României*, nr. 10754/04, paragraful 36, 25 octombrie 2007) sau era rezonabilă potrivit jurisprudenței Curții (a se vedea, *a contrario*, *Constantinescu împotriva României* (Hotărâre), nr. 61767/00, 14 septembrie 2004). În plus, faptul că reclamantelor li s-a propus o despăgubire în temeiul Legii nr. 112/95, nu poate scuti în prezent autoritățile să se conformeze executării sentinței definitive din 16 iunie 1998 a Judecătoriei Ploiești care a dispus restituirea bunului reclamantelor (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ungureanu împotriva României*, nr. 23354/02, paragraful 41, 9 noiembrie 2006).

34. După ce a examinat toate probele ce i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus nicio faptă și niciun argument care ar putea conduce la o concluzie diferită în cazul prezent.

35. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că în cazul în speță încălcarea dreptului de proprietate al reclamantelor asupra bunului lor, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, le-a făcut să sufere o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunului lor garantat de [articolul 1](#) din Protocolul nr. 1.

36. Prin urmare această dispoziție s-a încălcat în speță.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție

37. Citând articolul 6 alin. 1 din Convenție, reclamantele se plâng de caracterul inechitabil a procedurii soluționate prin deciziile din 27 martie 1998 (paragraful 7 de mai sus) și 1 noiembrie 2002 (paragraful 13 de mai sus). Ele invocă de asemenea lipsa de imparțialitate a instanțelor.

38. Ținând cont de ansamblul elementelor pe care le deține și în măsura în care este competentă să soluționeze invocările formulate, Curtea nu a constatat nicio posibilă încălcare a drepturilor garantate de art. 6 alin. 1 din Convenție.

39. Reiese că acest capăt de cerere trebuie respins ca fiind în mod manifest neîntemeiat, în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

40. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o

înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

41. În ceea ce privește prejudiciul material, reclamantele solicită restituirea în natură a bunului lor, format din șase apartamente în suprafață de 383,62 m² și terenul aferent de 555 m². Ele consideră că valoarea bunului este de 425.000 euro, bazându-se în acest sens pe o scrisoare datată 23 noiembrie 2006 a unei agenții imobiliare din Ploiești care a evaluat bunul pornind de la documentele prezentate de reclamante și ținând cont de prețurile pentru bunurile similare ca suprafață și zonă.

42. Reclamantele invocă faptul că se află în imposibilitatea de a calcula prejudiciul moral pe care l-au suferit, dar susțin că au cunoscut « umilințe și privări în toate domeniile » datorită statutului lor de « proprietari naționalizați ».

43. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul subliniază că reclamantele nu au prezentat un raport de expertiză imobiliară care să permită stabilirea valorii imobilului. În opinia sa, scrisoarea unei agenții imobiliare oferă o estimare lipsită de autoritate.

44. Guvernul relevă că suprafața celor șase apartamente este de 383,62 m², așa cum reiese din contractele de vânzare. În privința terenului aferent, el estimează că în baza acestor contracte suprafața sa este de 250 m². El prezintă la dosar un raport de expertiză efectuat în mai 2007 și potrivit căruia valoarea bunului este de 285.830 euro, din care 235.830 euro pentru apartamente și 50.000 euro pentru teren.

45. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul remarcă faptul că reclamantele nu-l pot estima. El adaugă că nu s-a stabilit nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul moral invocat și pretinsa încălcare a Convenției. Guvernul consideră de asemenea că o

eventuală hotărâre judecătorească de condamnare ar putea constitui, în sine, o reparație satisfăcătoare a prejudiciului moral invocat.

46. Drept răspuns, reclamantele își exprimă dezacordul față de valoarea imobilului reieșită din expertiza prezentată de Guvern. Ele remarcă faptul că imobilul este situat într-o zonă ultracentrală și prezintă un aspect modern, ceea ce corespunde cerințelor eventualilor cumpărători. Ele relevă că în prezent apartamentele imobilului sunt vândute sau închiriate de foștii chiriași, fără ca ele să poată cunoaște situația lor exactă. În opinia lor, un apartament de două camere ce face parte din imobilul în chestiune s-ar fi vândut în anul 2007 la prețul de 65.000 euro. Or, adaugă ele, imobilul este compus din șase apartamente și din terenul aferent, așadar valoarea sa totală este de 440.000 euro, ținând cont de valoarea totală a apartamentelor (390.000 euro) și de valoarea terenului (50.000 euro). Reclamantele invocă de asemenea că nu este corect calculul făcut în raportul de expertiză prezentat de Guvern.

47. În ceea ce privește suprafața de teren, reclamantele insistă asupra faptului că este de 555 m².

48. Curtea constată că contractele de vânzare a apartamentelor încheiate în speță includeau de asemenea terenul aferent, totalizând 250 m² (paragraful 8 de mai sus). Reiese că diferența de teren, adică 305 m², nu a făcut obiectul vânzărilor. În urma sentinței definitive din data de 16 iunie 1998 a Judecătoriei Ploiești cei 305 m² au redevenit proprietatea reclamantelor. Această recunoaștere nu a fost decât formală deoarece reclamantele nu au fost puse în posesia terenului respectiv și continuă să se afle în imposibilitatea de a-l folosi (*Hertzog și alții împotriva României*, nr. 34011/02, paragraful 40, 26 iulie 2007).

49. În circumstanțele speței, Curtea estimează că retrocedarea bunului imobiliar situat la Ploiești, în str. Gh. Gr. Cantacuzino nr. 14 (fostul nr. 3 bis), compus dintr-o construcție cu șase apartamente precum și din terenul aferent de 555 m², ar repune reclamantele pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. În cazul în care statul pârât nu procedează la această retrocedare, Curtea decide ca acesta să plătească reclamantelor, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă cu valoarea actuală a bunului. Având în vedere datele furnizate de părți precum și informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală, Curtea estimează valoarea de piață actuală a bunului la 350.000 euro.

50. Curtea consideră în sfârșit că atingerea gravă adusă dreptului reclamantelor la respectarea bunului lor nu ar putea fi suficient compensată prin simpla constatare a încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1. Statuând în echitate, ea alocă fiecărei reclamante suma de 2.000 euro cu titlu de reparație a prejudiciului moral suferit.

B. Costuri și cheltuieli

51. Reclamantele afirmă că se găsesc în imposibilitatea de a-și dovedi cheltuielile pe care le-au susținut în fața instanțelor naționale deoarece nu au păstrat actele doveditoare în acest sens. Ele declară totuși că aceste cheltuieli au fost considerabile.

52. Guvernul constată că, potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor sale decât în măsura în care a cerut-o. El citează în acest sens cauzele *Iorga împotriva României*, nr. 4227/02, paragraful 66, 25 ianuarie 2007 și *Cârjan împotriva României*, nr. 42588/02, paragraful 43, 25 ianuarie 2007.

53. Curtea reamintește că potrivit art. 41 din Convenție ea rambursează numai cheltuielile asupra cărora s-a stabilit că au fost cu adevărat suportate, că corespund unei necesități și că cuantumul lor este rezonabil. Mai mult, art. 60 alin. 2 din regulament prevede că orice pretenție prezentată potrivit art. 41 din Convenție trebuie să fie exprimată în cifre, împărțită pe categorii și însoțită de actele doveditoare necesare, în caz contrar Curtea poate respinge cererea, în întregime sau în parte.

54. În speță, Curtea constată că reclamantele nici nu au evaluat în cifre, nici nu au justificat cheltuielile pe care pretind că le-au suportat. În consecință, ea decide să nu le aloce nicio sumă cu acest titlu (a se vedea *Cumpănă și Mazăre împotriva României* [GC], nr. 33348/96, paragrafele 133-134, CEDH 2004-XI).

C. Majorări de întârziere

55. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capătului de cerere întemeiat pe articolul 1 din Protocolul nr.1 și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantelor bunul imobiliar situat la Ploiești, str. Gh. Gr. Cantacuzino nr. 14 (fostul nr. 3 bis), format dintr-o construcție cu

șase apartamente și din terenul de 555 m², în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție ;

b) că în caz de nerestituire statul pârât trebuie să plătească împreună reclamantelor, în același termen de 3 luni, 350.000 euro (treisute cincizeci mii euro), la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material ;

c) că statul pârât va trebui de asemenea să plătească fiecărei reclamante, 2.000 euro (două mii euro), la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral ;

d) că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua plății;

e) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

4. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 3 iunie 2008, în temeiul [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier

